

Arrest

nr. 138 644 van 16 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HARDY loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Bakongo origine, afkomstig uit de gemeente Cazenga in Luanda. U woonde daar tot uw vertrek uit het land. U ging tot de tiende klas, tot 2010, naar school. Daarna had uw vader echter onvoldoende middelen om u uw onderwijs te laten verderzetten, waarop u begon te werken als verkoopster aan uw huis. Uw moeder is reeds in 2008 overleden. Sinds een jaar had u een relatie maar jullie woonden niet samen. Op 24 november 2011 was u vooraan uw huis aan het verkopen toen een jeep stopte met twee soldaten en een kolonel, genaamd (V.). De kolonel gebod u uw spullen op te ruimen en met hem mee te gaan want hij wou met u naar bed. U zei dat u dat niet kon doen maar toen hij u begon te bedreigen stemde u in. U bracht uw handelswaar naar binnen maar uw vader liet u niet vertrekken. Toen hij hoorde dat deze kolonel met u wou slapen drong hij aan om

hem te spreken. Uw vader maakte de kolonel duidelijk dat hij dit niet kon laten gebeuren. Er ontstond een ruzie en in het tumult schoot één van de soldaten uw vader neer. De kolonel en de soldaten reden daarop weg. Uw vader werd overgebracht naar het ziekenhuis maar hij overleed nog dezelfde dag aan zijn verwondingen. De politie kwam naar uw huis en nam u mee naar het politiebureau. Daar legde u uit wat er precies was gebeurd en diende u klacht in tegen de dader, waarna zij u weer naar huis brachten. Twee dagen later kwam de politie echter terug en nam u mee naar het politiebureau, ze vroegen u waarom u deze kolonel beschuldigde. U werd gearresteerd. De kolonel bezocht u in uw cel en folterde en bedreigde u. Na twee dagen kwam hij nogmaals terug om u te bedreigen. Nog twee dagen later, op 30 november 2011, werd u naar het kantoor van het hoofd van het politiebureau gebracht. De politiecommandant (J.) zei dat hij u zou helpen ontsnappen omdat hij vreesde dat de kolonel u anders zou doden. Die avond hielp hij u vluchten en bracht hij u onder in een huis dat nog in aanbouw was. U bleef daar twee weken en op 15 december 2011 bracht hij u naar de luchthaven. De politiecommandant had een zus die in België verbleef en u gebruikte haar paspoort om naar België te reizen. De volgende dag, op 16 december 2011, vroeg u asiel aan in België. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw cedula pessoal neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor uw leven omdat u het imago van een kolonel besmeurd zou hebben. Uit uw verklaringen blijkt echter dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u door deze kolonel vervolging dient te vrezen.

In de eerste plaats berokkent het feit dat u maar heel beperkt geïnformeerd blijkt over het verloop en de ontwikkelingen binnen uw zaak uw geloofwaardigheid reeds schade. Vooreerst is het uiterst opmerkelijk dat u **nooit de volledige naam van kolonel (V.) zou hebben opgevangen en evenmin de naam kent van de soldaten die met hem zouden hebben meegewerkt** (gehoorverslag CGVS dd 02.06.2014 (hierna gehoorverslag I) p.17 en gehoorverslag CGVS dd 19.08.2014 (hierna gehoorverslag II) p.6-8). Voornamelijk het feit dat u nooit de naam van de soldaat die uw vader daadwerkelijk zou hebben neergeschoten bent te weten gekomen is opmerkelijk. Daarbij is het vooral onwaarschijnlijk dat, toen u klacht ging indienen kort na de gebeurtenissen, u geen vragen werden gesteld omtrent de identiteit van de daders. U verklaart dat u enkel gevraagd werd om te vertellen wat er gebeurde maar u geeft niet aan dat zij u nog enige andere vragen hebben gesteld (gehoorverslag I p.22 en gehoorverslag II p.7). Aangezien u eveneens verklaart dat zij geen blijk gaven de personen die u noemde te kennen (gehoorverslag I p.22 en II p.7 en 11) en zij zeiden dat ze een onderzoek zouden starten om deze personen te lokaliseren (gehoorverslag I p.22) is het weinig realistisch dat zij u geen verdere vragen zouden stellen die hen in staat moesten stellen de daders op te sporen. Bovendien blijkt u deze daders ook maar moeilijk te kunnen beschrijven. Wanneer u gevraagd wordt hen te beschrijven geraakt u wat de soldaten betreft niet verder dan dat zij gemiddeld gebouwd zijn (gehoorverslag II p.8 en p.10). Wat kolonel (V.) betreft haalt u enkel aan dat hij wat forser gebouwd was en een lichte huid had (gehoorverslag II p.8-10). Aangezien u de kolonel wel degelijk een tweede keer zag en dat hij u hierbij bedreigde en geslagen heeft is het opmerkelijk dat zijn voorkomen u niet beter zou zijn bijgebleven (gehoorverslag II p.9). Bovendien bent u op dit vlak ook niet eenduidig. Waar u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart dat deze kolonel u twee keer kwam opzoeken in uw cel (gehoorverslag I p.23), verklaart u bij uw tweede gehoor dat u hem daar slechts één keer heeft gezien (gehoorverslag II p.9). Dat u de namen van deze soldaten en de kolonel niet volledig kent klemmt des te meer gezien u verklaart geholpen te zijn geweest door de politiecommandant van het politiekantoor waar u werd vastgehouden (gehoorverslag I p.15 en 25). Dat u hem hierover geen vragen heeft gesteld of dat hij u hierover niets vertelde maakt dat uw relaas onwaarschijnlijk wordt bevonden.

Vervolgens is het ook uiterst opmerkelijk dat u geen enkele inspanning deed om verdere informatie over uw zaak in te winnen. U deed geen enkele stap om verdere inlichtingen in te winnen over het verloop van uw zaak, dit hoewel u na uw ontsnapping uit de gevangenis nog enige tijd bij de politiecommandant verbleef (gehoorverslag I en II p.25-26). U deed in die periode evenmin enige inspanning om informatie te verkrijgen over uw familie, zo weet u niet of zij nog waren lastig gevallen door de kolonel na uw ontsnapping (gehoorverslag I p.12-13 en p.26). Ook kon de politiecommandant waar u bij verbleef u blijkbaar niet vertellen of uw familie, die rijkelijk bij u aanwezig was na het overlijden van uw vader, enige moeite had gedaan om u te bezoeken of vrij te krijgen toen u gearresteerd was (gehoorverslag II p.16). De politiecommandant kon u evenmin informatie verschaffen over het feit of er al dan niet gevolgen waren geweest voor de kolonel en deze twee soldaten (gehoorverslag II p.15). Deze desinteresse in een situatie waarvan u verklaart dat ze levensbedreigend is, schaadt uw

geloofwaardigheid fundamenteel. In zijn functie van politiecommandant zou het namelijk geen al te grote inspanningen vergen om u deze informatie te verschaffen, indien u hierom verzocht.

Ook vanuit België heeft u geen stappen meer ondernomen om uw familie te contacteren. U had een laatste keer contact met uw tante in december 2012 (gehoorverslag II p.3). Daarna verklaart u dat het nummer van uw tante niet meer werkte en dat u haar ook niet meer contacteerde omdat u uw familie niet in de problemen wou brengen (gehoorverslag I p.9-10 en II p.5). U verkreeg echter slechts bitter weinig informatie gedurende het laatste contact met uw tante. Zij vertelde u dat de politie bij u thuis was langs geweest op zoek naar u maar kon niet verduidelijken wanneer, wie er precies was langsgesproken, of wat zij precies hadden gevraagd (gehoorverslag I p.8-9 en II p.3-4). Het is opnieuw opmerkelijk dat u ook hier geen verdere informatie heeft gevraagd. U verklaart dat het voor u op dat moment onmiddellijk duidelijk was dat het om kolonel (V.) ging (gehoorverslag II p.4-5). In elk geval blijft het opmerkelijk dat u hier geen verdere precisering zou hebben gevraagd en er zomaar van uit ging dat het commandant (V.) betrof. Bovendien kan u zelf niet verklaren waarom hij nog steeds naar u op zoek zou zijn, wat er zou gebeuren indien u in het land terug was of wat de kolonel nog van u wou, aangezien de kolonel er al voor zorgde dat de klacht die u indiende niet verder werd onderzocht (gehoorverslag II p.15).

De uiterst geringe stappen van uwentwege om zich over uw zaak te informeren en de uiterst vage vrees die u uit ten opzichte van de kolonel zorgen ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten zoals die door u naar voren worden gebracht. Indien men werkelijk enige vrees zou koesteren omwille van een vooraanstaand militair figuur valt het immers binnen de verwachtingen dat men er alles zou aan doen om hier zo'n duidelijk mogelijk beeld van te verkrijgen om zo het risico beter te kunnen inschatten. Het feit dat u dit nalaat schaadt uw geloofwaardigheid fundamenteel.

Voorts zijn uw verklaringen in verband met uw ontsnapping en uw vertrek uit uw land van herkomst niet consequent of logisch te noemen. U verklaart dat deze, u onbekende politiecommandant, u zou geholpen hebben de gevangenis te verlaten (gehoorverslag I p.11-12). Aangezien u verklaart dat deze commandant aan het hoofd stond van het politiebureau (gehoorverslag I p.15) is het uiterst bevreemdend dat hij niets anders kon doen om u te helpen dan u uit de gevangenis te laten ontsnappen en uw reis naar België te regelen. Bovendien weet u, hoewel hij twee weken voor u instond, bitter weinig over zijn beweegredenen, buiten dat hij uit medelijden zou hebben gehandeld (gehoorverslag I p.12 en p.25-26). Het is weinig realistisch dat iemand zowel zijn job als zijn familie – aangezien u met het paspoort van zijn zus zou hebben gereisd (gehoorverslag I p.13) – in gevaar zou brengen voor een onbekende. Dit maakt dat ook omtrent uw ontsnapping uit de gevangenis veel twijfels rijzen.

Ter volledigheid kan er worden gewezen op een tweede **tegenstrijdigheid tussen beide gehoren** voor het Commissariaat-generaal. Waar u bij het eerste gehoor verklaart dat dezelfde agenten bij wie u klacht neerlegde u kwamen arresteren (gehoorverslag I p.22), verklaart u gedurende het tweede gehoor dat het vier andere agenten waren die u kwamen oppakken (gehoorverslag II p.14). **Daarenboven kan worden opgemerkt dat uw verklaringen vaak uiterst summier en weinig doorleefd overkomen.** Wanneer u wordt gevraagd hoe (V.) op u overkwam komt u tot tweemaal toe niet verder dan te zeggen dat u schrok toen u hem zag (gehoorverslag II p.9). Aangezien u hem beschouwt als degene die aan de basis lag van het overlijden van uw vader nadat hij u een verregaand voorstel had gedaan kan worden verwacht dat dit toch wat meer bij u teweeg bracht. Ook wanneer naar uw beleving van de dagen tussen het overlijden van uw vader en uw arrestatie wordt gevraagd kan u enkel duiden dat er familie bij u thuis was die de begrafenis van uw vader regelde en dat u huilde. U kan verder geen enkel detail verschaffen over de afspraken die hieromtrent werden gemaakt. U weet niet wanneer de begrafenis zou plaatsvinden, u weet niet wie hem in het ziekenhuis ging ophalen of wanneer. U kan zelfs geen duidelijke schatting geven van het aantal familieleden dat bij u verbleef en wie zij waren (gehoorverslag II p.11-14). Aangezien u twee dagen samen met hen thuisbleef kan er toch enigszins verwacht worden dat u daar toch iets meer duidelijkheid over kunt verschaffen. Deze vage verklaringen over een toch ingrijpende periode in uw leven brengen opnieuw uw geloofwaardigheid aan het wankelen.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas, namelijk uw cedula pessoal, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Dit document kan enkel beschouwd worden als een aanwijzing van uw identiteit, wat in deze niet ter discussie staat, maar biedt verder geen bewijswaarde voor de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst. Verder legt u geen enkel document neer die uw verklaringen zou kunnen ondersteunen, noch in verband met de klacht die u zelf neerlegde omtrent de moord op uw vader, noch in verband met uw eigen vervolging, noch enig document dat het overlijden van uw vader bevestigt.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U

beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Zij stelt dat het niet vreemd is dat zij nooit op de hoogte werd gesteld van de volledige naam van de kolonel. Deze had een machtspositie en aan verzoeksters rechten als slachtoffer werd minder aandacht besteed. De feiten tonen aan dat er sprake was van samenzwering tussen de kolonel en de politie. Gezien de politie de kolonel de hand boven het hoofd hield is het duidelijk dat verzoekster niet kon verwachten meer informatie te verkrijgen over haar zaak en de identiteit van de kolonel. Waarschijnlijk moest de politie zich onderwerpen aan de kolonel of werd deze omgekocht.

Verzoekster betoogt dat haar niet kan worden verweten dat zij de daders beter zou kunnen omschrijven. Zij gaf aan dat het 's avonds was en donker was. Indien de dossierbehandelaar specifiekere informatie wenste, had deze bovendien preciezere vragen moeten stellen. Het was voor verzoekster niet duidelijk dat zij moest proberen om specifieke kenmerken te geven en het is niet duidelijk wat het CGVS meer verwachtte. Het is aberrant aan te halen dat het opmerkelijk is dat verzoekster de kolonel niet beter kon omschrijven omdat zij hem een tweede maal zag in de cel, wanneer hij haar kwam bedreigen en slaan. Verzoekster benadrukt verder de uniformen van de kolonel en de soldaten te hebben omschreven. Het CGVS hield geen rekening met het traumatiserende karakter van de ondergane mishandelingen. Hierdoor mocht van verzoekster geen specifiekere informatie worden verwacht.

Verzoekster trachtte weldegelijk meer informatie te bekomen bij de politiecommandant doch deze weigerde haar verdere informatie te geven en zij durfde niet verder aan te dringen.

Verzoekster stelt omtrent het aantal bezoeken door de kolonel in haar cel dat er een verkeerde interpretatie is geweest tijdens het eerste gehoor. Zij wilde steeds aangeven dat zij de kolonel twee keren heeft ontmoet, namelijk de eerste keer tijdens het incident en de tweede keer toen zij door hem werd bezocht in de gevangenis. Op het eerste gehoor bij het CGVS werd niet in detail ingegaan op de twee zogenaamde bezoeken in de gevangenis. Er staat slechts één zinnetje. Verzoekster werd niet met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd. Indien dit was gebeurd, had zij kunnen uitleggen dat zij slechts één keer door de kolonel werd bezocht in de gevangenis. Verzoekster verwijst naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt dat net als in dit arrest moet worden geoordeeld dat zij een afdoende verklaring geeft voor de tegenstrijdigheid die haar wordt verweten.

Het CGVS hield voorts geen rekening met verzoeksters kwetsbare positie na het overlijden van haar ouders, waardoor zij overgeleverd was aan de goodwill van de kolonel. Verzoekster citeert uit algemene informatie omtrent het inefficiënt gerechtelijk systeem in Angola waardoor vervolgingen omwille van verkrachting en geweld tegen vrouwen problematisch zijn. Uit deze informatie blijkt dat personen in detentie vaak worden mishandeld, dat verkrachting vaak onbestraft blijft en dat ongewenste seksuele intimiteiten als gewoon worden gezien en dikwijls niet worden vervolgd. In deze omstandigheden en gelet op haar profiel is het niet opmerkelijk dat zij niet verder aandrong bij de politiecommandant.

Verzoekster benadrukt dat zij wanneer zij ondergedoken was geen mogelijkheden had om haar familie te contacteren omdat zij over geen communicatiemiddelen beschikte. De bestreden beslissing stelt zelf dat de politiecommandant grote risico's nam zodat het logisch is dat deze geen verdere risico's nam door contact op te nemen met verzoeksters familie of informatie in te winnen over de zaak tegen de kolonel. In het licht van het inefficiënte gerechtelijke systeem en de wijd verbreide misbruiken en corruptie binnen politie en gerecht, komt het plausibel over dat de commandant er de voorkeur aan gaf

om een laag profiel aan te houden en verzoekster het land uit te helpen in plaats van de kolonel voor het hoofd te stoten.

Gelet op de context is het niet opmerkelijk dat verzoekster geen inspanningen deed om in Angola informatie in te winnen over haar zaak.

Het klopt dat verzoekster haar familie niet meer kan contacteren omdat het nummer van haar tante niet meer werkt. Het verwijt dat verzoekster niet kon verduidelijken wie er wanneer precies langskwam en wat er werd gevraagd houdt geen rekening met de Angolese context en verzoeksters specifieke problemen. Het is voor haar familie gevaarlijk om zich verder in deze problemen te mengen. Voor verzoekster was er voldoende reden om aan te nemen dat de kolonel haar zocht aangezien zij nooit andere problemen kende met de overheid.

Verzoekster verwijst naar de aangehaalde feiten en stelt dat de kolonel haar nog steeds aan zich wil onderwerpen. Verzoekster verwijst andermaal naar algemene informatie inzake seksueel geweld en ongewenste intimiteiten in Angola en naar het gebrek aan een efficiënt gerechtelijk systeem.

De bestreden beslissing houdt bovendien geen rekening met de fax die op 8 september 2014 door verzoeksters advocaat aan het CGVS werd verstuurd. De inspanningen die verzoekster leverde om haar familie op te sporen werden in de beslissing niet in aanmerking genomen, wat een gebrek aan onderzoek uitmaakt. Verzoekster stelt, op basis van de inhoud van de fax, te hebben voldaan aan de medewerkingsplicht. Daarnaast zijn haar verklaringen samenhangend en aannemelijk en stemmen deze overeen met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar asielaanvraag. Verzoekster stelt dat haar relaas in grote lijnen als geloofwaardig moet worden beschouwd in de zin van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster kan slechts bevestigen dat de commandant haar hielp uit medelijden. Zij verwijst naar de aangevoerde feiten en naar de reeds aangehaalde algemene informatie omtrent de inefficiëntie van het gerechtelijk systeem en de wijdverbreide praktijken van mishandeling, corruptie en wangedrag door leden van de overheidsdiensten. Gelet op deze informatie is het plausibel dat de commandant inzag dat verzoekster geen kans zou hebben en volledig zou zijn overgeleverd aan de kolonel. Het is plausibel dat de commandant iemand is die de hopeloze toestand van politie en gerecht beu is en de beslissing heeft genomen om een slachtoffer van dit systeem te helpen.

Verzoekster benadrukt dat het niet dezelfde politieagenten waren die haar kwamen arresteren. Zij veronderstelt dat er een misverstand was tijdens het eerste gehoor. Zij weet enkel dat de agenten afkomstig waren van dezelfde politiedienst. Verzoekster werd niet geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid. Was dit wel gebeurd, dan had zij deze kunnen ophelderen. Het zou evengoed kunnen dat verzoekster, met de vertaling die is gebeurd door de tolk, de vraag interpreteerde als zou er zijn gevraagd of het dezelfde politiedienst was die haar kwam arresteren en daardoor antwoordde dat dit zo was. Tijdens het tweede gehoor werd doorheen de vraagstelling specifiek de nadruk gelegd op de persoon van de agenten terwijl dit niet duidelijk blijkt uit de vraagstelling tijdens het eerste gehoor.

Waar haar summiere en niet-doorleefde verklaringen worden verweten, geeft verzoekster aan dat zij inderdaad zodanig gechoqueerd was dat zij niet meer kan zeggen dan dat zij geschrokken was. De details over de (regeling van de) begrafenis van haar vader kent zij niet omdat haar vader werd begraven nadat zij werd gearresteerd. Zij was voorts totaal in shock door wat haar was overkomen. Het is in die omstandigheden niet ongeloofwaardig dat zij niet werd betrokken in de praktische regeling van de begrafenis van haar vader, gezien de stress, het trauma en de shock waarin zij zich bevond. Het CGVS houdt geen rekening met de specifieke pijnlijke omstandigheden van de aangehaalde gebeurtenissen en de psychologische impact hiervan op verzoekster. Verzoekster kon weldegelijk aangeven welke familieleden er aanwezig waren doch kon het exacte aantal niet geven omdat zij niet de moeite deed om hen op te tellen. Verzoekster citeert enkele van haar gezegden tijdens de gehoren bij het CGVS en betoogt dat rekening moet worden gehouden met de informatie die zij wel gaf en met het feit dat er duidelijk een groot aantal mensen aanwezig was.

Verzoekster herhaalt dat de bestreden beslissing geen rekening hield met de informatie die haar advocaat op 8 september 2014 per fax overmaakte aan het CGVS. Daarnaast wordt er niet ingegaan op de vraag van haar advocaat en wordt niet gemotiveerd waarom geen verder onderzoek werd gedaan door het CGVS, nu alle pogingen van verzoekster om onderzoek te doen en inlichtingen te bekomen vruchteloos bleken. Dit vormt een gebrek aan onderzoek en een niet-adequate motivering.

Inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Zij baseert zich hiervoor integraal op haar asielrelaas en op de hoger gedane uiteenzetting.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster herhaald tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de kern van haar asielrelaas.

Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoekster, wanneer omtrent de agenten die haar kwamen arresteren werd gevraagd: "*Waren dit dezelfde als degene bij wie u klacht neerlegde?*", expliciet dat dit niet dezelfde agenten waren (administratief dossier, gehoorverslag CGVS van 19 augustus 2014, p.14). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde verzoekster, wanneer omtrent deze agenten werd gevraagd: "*Waren dat dezelfde agenten waar u de klacht had neergelegd?*", eerder nochtans van wel (administratief dossier, gehoorverslag CGVS van 2 juni 2014, p.22). Dat het een misverstand zou betreffen en dat verzoekster evengoed kon hebben begrepen dat er werd gevraagd of het dezelfde politiedienst was, kan niet worden aangenomen. De voormelde vraagstelling is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en polst weldegelijk specifiek naar de persoon van de agenten die verzoekster kwamen arresteren. Bovendien werd aan verzoekster even verder gevraagd: "*Kent u hun namen van bij wie u klacht indiende en die u dan kwamen oppakken?*", waarop verzoekster slechts antwoordde van niet. Indien zij de vraag eerder verkeerd had geïnterpreteerd en door andere agenten werd gearresteerd, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit zou hebben gecorrigeerd naar aanleiding van voormelde vraag aangezien hierin duidelijk ervan wordt uitgegaan dat de agenten bij wie zij klacht indiende en die haar kwamen arresteren dezelfde waren (*ibid.*, p.23).

Verzoekster legde bovendien frappant tegenstrijdige verklaringen af aangaande het beweerde bezoek van de kolonel aan haar cel. Waar zij bij het CGVS beweerde door deze persoon te zijn bezocht, bedreigd en mishandeld in haar cel in het politiebureau, dient vooreerst te worden vastgesteld dat zij dit niet vermeldde in de vragenlijst van het CGVS. Aldaar gaf zij weliswaar aan dat de commandant haar zou hebben gezegd dat de kolonel zomaar kon langskomen om haar te martelen of iets anders aan te doen doch vermeldde zij niet dat deze dit ook daadwerkelijk zou hebben gedaan (administratief dossier, vragenlijst van 11 januari 2012, p.3). Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster dermate essentiële en frappante elementen als het feit dat de kolonel haar in haar cel in het politiebureau zou hebben bezocht, bedreigd en mishandeld, hierin zou hebben vermeld. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Daarenboven legde verzoekster tijdens haar verschillende gehoren bij het CGVS manifest tegenstrijdige verklaringen af omtrent het aantal bezoeken door de kolonel aan haar cel. Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS gaf verzoekster, net als in het onderhavige verzoekschrift, duidelijk aan dat de kolonel haar

slechts één keer bezocht in haar cel in het politiebureau (administratief dossier, gehoorverslag CGVS van 19 augustus 2014, p.9). Tijdens het eerste gehoor verklaarde zij, in tegenstelling met wat zij laat uitschijnen in het verzoekschrift, eerder nochtans weldegelijk herhaaldelijk en duidelijk dat zij tweemaal door de kolonel werd bezocht in haar cel. Zo gaf zij aanvankelijk aan: *“Toen hebben ze me naar een cel gebracht. De kolonel is dan naar mijn cel gekomen, hij heeft me gefolterd, hij bedreigde mij (...) Na die bedreigingen is hij weggegaan. Twee dagen later is hij teruggekomen, hij bedreigde mij (...) Hij ging weer weg en twee dagen nadien is de commandant die het hoofd was van het politiebureau naar mij gekomen en me naar zijn kantoor gebracht”*. Later tijdens het gehoor, verklaarde verzoekster nogmaals: *“De kolonel was al twee keer geweest, er waren twee dagen tussen en twee dagen nadien is de commandant me komen halen”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS van 2 juni 2014, p.15, 23). Deze verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoekster hieraan *post factum* tracht aan te brengen.

In zoverre verzoekster betoogt dat zij niet met de voormelde tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, dient te worden opgemerkt dat het feit dat zij hiermee niet werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wel kan weten wat zij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet daarenboven slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld.

Dat verzoekster zich tegenspreekt omtrent dermate essentiële elementen in haar asielrelaas, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit relaas.

Indien verzoeksters asielrelaas zou berusten op de waarheid, is het bovendien geenszins onredelijk om te verwachten dat zij de kolonel, de cruciale figuur in dit relaas, op een enigszins spontane en doorleefde wijze zou kunnen omschrijven. Verzoekster verklaarde immers dat de kolonel, zij het 's avonds, haar benaderde om met haar te slapen, dat zij daarbij met de kolonel sprak en dat deze minutenlang op haar inpraatte. Tevens gaf zij aan dat de kolonel haar nadien nog (al dan niet meermaals) bezocht, bedreigde en mishandelde in haar cel. Desondanks kwam verzoekster, wanneer meermaals werd gevraagd om deze persoon te omschrijven, niet verder dan aan te geven dat hij fors gebouwd was, vrij licht van huid was en gemiddeld van grootte was. Verzoekster schrijft dit ten onrechte toe aan de vraagstelling en aan het feit dat zij niet zou hebben begrepen dat zij moest proberen specifieke kenmerken te geven. Er werd meermaals gevraagd om de kolonel nader te omschrijven. Zo werd gevraagd: *“Kunt u hem dan nog wat beschrijven, u heeft hem dan toch redelijk goed kunnen zien?”*. Wanneer zij vervolgens niet verder kwam dan te stellen: *“Hij is fors gebouwd, hij was vrij licht van huid”*, werd gevraagd: *“Nog dingen?”*. Verzoekster antwoordde hierop: *“Neen”*. Daarna kwam zij, wanneer expliciet werd gevraagd naar de grootte van de kolonel, niet verder dan aan te geven dat deze gemiddeld van grootte was (administratief dossier, gehoorverslag van 19 augustus 2014, p.9-10; gehoorverslag CGVS van 2 juni 2014, p.17-18).

Dit alles klemt nog des te meer daar verzoekster, zoals blijkt uit de verklaringen die in dit kader terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing, zelfs de volledige naam van de kolonel niet kon verstrekken. De uitleg die zij hiervoor verschaft is niet afdoende. Nog daargelaten de vraag of kon worden verwacht dat zij deze naam zou hebben opgevangen en dat zij zich hierover zou hebben geïnformeerd in Angola, kon immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich over de identiteit van haar vervolger zou hebben geïnformeerd doorheen de contacten die zij aanvankelijk nog had met haar familie in haar land van herkomst.

Verzoekster beweerde daarenboven dat de politie haar in 2012 nog zou zijn komen zoeken doch uit de verklaringen die in dit kader met recht worden aangehaald in de bestreden beslissing blijkt dat zij dienaangaande geen verdere duiding kon geven. Zij wist niet wie er langskwam, wist evenmin wanneer men haar kwam zoeken en kon niet aangeven wat er precies werd gevraagd. Zij liet bovendien na hierover meer vragen te stellen aan haar tante (administratief dossier, gehoorverslag CGVS van 19 augustus 2014, p.5). Redelijkerwijze kon van verzoekster meer interesse worden verwacht voor haar voorgehouden problemen en situatie. Minstens kon worden verwacht dat zij zich over het voormelde incident zou trachten te informeren in het kader en ter ondersteuning van haar asielaanvraag. Dat verzoekster zich, indien haar relaas zou berusten op de waarheid, zou hebben vergenoegd met de loutere mededeling dat de politie haar kwam zoeken, zonder zich over dit incident nader te informeren, is niet aannemelijk.

Verzoekster vertoonde bovendien ook nadat het contact met haar tante in 2012 werd verbroken een verregaand gebrek aan interesse voor haar beweerde problemen en situatie. Ondanks dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst, bleek verzoekster nadat haar poging om haar tante nog te bellen in december 2012 mislukte omdat het nummer van haar tante niet meer werkte, voorafgaand aan het eerste gehoor zelfs niet de minste poging ondernam om haar tante op een andere wijze te contacteren of om andere mensen in Angola te contacteren (administratief dossier, gehoorverslag CGVS van 2 juni 2014, p.8-10). Ook na het eerste gehoor bij het CGVS en voorafgaand aan het tweede gehoor bij het CGVS ondernam verzoekster hiertoe niet de minste poging, en dit ondanks dat zij niet wist of de kolonel haar nog zocht en of deze zelfs nog maar in leven was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS van 19 augustus 2014, p.2-3, 5, 16-17). Dergelijke informatie is nochtans cruciaal om het risico op vervolging in haar hoofde in te schatten. Dat verzoekster, zoals wordt aangehaald in de fax waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4; administratief dossier, stuk 7), nadien alsnog zou hebben getracht om contact op te nemen met Angola en meer informatie in te winnen doet geenszins afbreuk aan het verregaande gebrek aan interesse dat zij voordien tentoonspreidde inzake haar voorgehouden problemen en situatie.

De neergelegde documenten en informatie zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen.

Het *cédula pessoal* kan hoogstens verzoeksters identiteit aantonen doch heeft geen bewijswaarde voor de aangehaalde problemen in haar land van herkomst (administratief dossier, map documenten).

De bij het verzoekschrift gevoegde informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3). Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangevoerde asielaanvraag. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van deze beslissing.

Gelet op het voormelde, is het betoog dat het CGVS verder onderzoek had moeten voeren niet dienstig. Nog daargelaten dat in de fax waarnaar verzoekster verwijst in tegenstelling met wat zij voorhoudt niet wordt gevraagd om verder onderzoek te doen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4; administratief dossier, stuk 7), kan ten aanzien van dit betoog bovendien worden opgemerkt dat de bewijslast inzake onderhavige asielaanvraag in beginsel berust bij verzoekster zelf en dat het CGVS geenszins de verplichting draagt om, zo dit al mogelijk zou zijn voor ieder individueel dossier, de asielaanvraag bij te staan in diens inspanningen om de asielaanvraag te staven en om de lacunes in diens bewijsvoering op te vullen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van haar asielaanvraag. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS